

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

Det ærede Medlem udtaler, at jeg ikke er Politiker. Dette er rigtigt, men jeg vil fremhæve, at denne Drøftelse ikke har været mig en Lære, saaledes at jeg, hvis jeg skulde gøre Arbejdet om, vilde have fremsat Forslaget i en anden Form. Thi det maa have været klart for alle paa Forhaand, at Rigsdagsbehandlingen maatte forløbe, netop som sket er, nemlig saaledes, at Ordførerne tog meget forsigtigt paa Sagen, medens en Række enkelte Medlemmer af let forstaaelige Grunde er gaaet stærkt imod Forslaget.

Jeg er naturligvis parat til at yde mit Bidrag til en Udvalgsbehandling, og jeg er klar over, at den maa være grundig, og at Rigsdagen maa have Tid dertil. Jeg er klar over, at det paagældende Rigsdagsudvalg bør besigtige Tangerne. Men jeg advarer imod at forhale Sagen mere end strengt nødvendigt. Ingen kan vide, hvornaar Vesterhavet blander sig i Spørgsmaalet.

Christiani: Den højtærede Minister for offentlige Arbejder har tilsagt en fordomsfri Behandling af Spørgsmaalet i Udvalget, men har dog samtidig taget et temmelig stærkt Standpunkt i en bestemt Retning, nemlig paa det af ham forelagte Forslag, og, som jeg synes, ogsaa et ret stærkt Standpunkt mod det, der hedder Forslag II.

Det maa imidlertid erindres, at dette Forslag II er anbefalet af en hel Del af Kommissionens Medlemmer, deriblandt ogsaa netop af Professoren i Vandbygning, Professor Schönweller, som den højtærede Minister saa stærkt fremhævede som den sagkyndige, som særlig har beskæftiget sig med det foreliggende Spørgsmaal, og som den, der var kvalificeret til at udtale sig herom.

Det kan ikke nægtes, at naar Spørgsmaalet om en fri og uhindret Gennemsejling ved Thyborøn eller et i Nærheden deraf liggende Sted kommer paa Tale over for Spørgsmaalet om en fuldstændig Lukning af Gennemsejlingsaabningen, saa afhænger Bedømmelsen, saaledes som jeg tillod mig at sige i Gaar, af Muligheden for at konstruere de to Moler, hvorom der her er Tale. Det kan ikke nægtes, at Kommissionsbetænkningen, hvor omfattende og detailleret den end er, med Hensyn til Konstruktionen af disse Moler indeholder et meget ringe Materiale. Den højtærede Minister fandt ikke nogen som helst Anledning til at komme ind herpaa, men jeg vil al-

ligevel gentage, at dette er et Hovedspørgsmaal, og det kommer man ikke uden om i Udvalget. Det er absolut nødvendigt at faa at vide, om disse Moler kan laves, hvor de skal laves, og hvad de vil koste, naar de skal være af en saadan Art, at de kan betragtes med Sikkerhed som permanente. Først naar man ved det, er man i Stand til at gaa videre, og her mangler vi en Række Oplysninger. Jeg haaber, at Udvalget vil forlange, at disse Oplysninger stilles til Raadighed. Saa ligger den videre Forhandling af Sagen ganske aaben og vil formentlig slet ikke volde nogen større Vanskelighed.

Der er blevet sagt bl. a. ogsaa i Gaar af en af de ærede Talere, at hvis man gennemførte Ministerens Forslag, saa havde man det hele sikret for en næsten uoverskuelig Fremtid. Men bortset fra, hvad man med dette Forslag ødelægger, maa man være klar over, at Nedbrydningen af Kysten fortsættes Aar for Aar og hvert eneste Aar æder den i Gaar omtalte Bondegaard. Hvis man derimod bygger et Par faste Moler ud i Vesterhavet — og jeg mener altsaa, de kan bygges, hvis man betaler, hvad det koster —, vil disse blive et Par faste Punkter paa den jyske Vestkyst; de vil selv være smaa og svage i Forhold til Vesterhavets enorme Størrelse og uhyre Kræfter, men de vil foranledige, at disse Kræfter stille og roligt Dag efter Dag, Aar efter Aar, opsamler Sandmængder Nord og Syd for disse Moler, og disse Sandmængder vil i Modsætning til den Opædning af Land, som foregaar, hvis man ikke har saadanne Moleanlæg, snarere forøge Landet end formindske det. Jeg kan udtrykke det kort saaledes, at disse faste Moler vil ligesom nagle Danmarks Vestkyst fast til Bunden.

Fr. Dalgaard: Jeg vil gerne over for den højtærede Minister sige, at selvfølgelig vidste jeg, at Ingeniør Fibiger er død, om ikke ellers, saa i hvert Fald fra Kommissionsbetænkningen. Jeg har ogsaa kun fremsat saglige Bemærkninger om Ingeniør Fibigers Indsats med Hensyn til Kystsikring.

Hvad Spørgsmaalet om det tekniske Udvalgs Sammensætning i sin Tid angaar, tror jeg nok, jeg er i Overensstemmelse med mange, der var forundret over, at Danmarks førende Vandbygningsmand, det var nemlig Professor Munch-Petersen — det ved den højtærede Minister — ikke blev Medlem af det tekniske Udvalg. Naar den højtærede Minister siger, at jeg be-